

Äppelträdet

Av en anonym författare

I en stor hage växte en gång ett vackert äppelträd. Vid sidan om det växte en gran som var hög och mörk. En gång hade de båda träden varit lika små, men med tiden rände granen i höjden. Äppelträdet tyckte det såg ut som om granen växte ända upp till himlen.

Självt bredde äppelträdet i stället ut sina grenar runt om sig. Varje vår översållades trädet av skyar med vit och rosa, ljuvligt doftande äppelblom. Om sommaren var det fullt av gröna små kart. Och när hösten kom, dignade trädet av röda, blanka äpplen. Då kom trädgårdsmästaren och plockade ned äpplena i stora lådor som lagrades ända fram till jul. Då togs de fram och avnjöts under julfirandet.

Nu var det en kall vinternatt. Allt var stilla och stjärnorna gnistrade som diamanter. Äppelträdet stod där i hagen och såg upp mot himlavalvet. Då såg det att granen hade fått en gnistrande stjärna i sin topp! En våg av avund gick genom äppelträdet. Varför kunde inte det bli lika högt och ståligt som granen? Varför kunde inte det nå ända upp till stjärnorna och prydas i sin topp av en alldeles egen gnistrande stjärna?

Frågorna och missnöjet liksom skavde i äppelträdet dag och natt. Det var som om saven dunstade bort av nedstämdhet. Till våren bar äppelträdet bara några få blommor. På sommaren hängde några enstaka gröna kart i dess krona. Och om hösten fanns inte många röda äpplen på grenarna att plocka. När trädgårdsmästaren kom för att skörda äpplena förundrades han stort. Han lade sina händer på trädets stam och frågade helt stilla:

– Vad fattas dig, kära äppelträd? Du har ju burit så mycket frukt förr.

Det gick en suck genom trädet som fick stammen att darra. Det kände trädgårdsmästaren med sina händer. Som den kloka trädgårdsmästare han var, kunde han höra trädets klagan:

– Jag vill också nå upp till stjärnorna som granen. Jag vill också ha en egen stjärna i min topp.

Då tog trädgårdsmästaren ett av trädets få äpplen och gjorde ett tvärsnitt i mitten med sin lilla fällkniv. Där inuti blev en vacker femuddig stjärna synlig. Tröstande sade han:

– Vi är alla olika, kära äppelträd. Du behöver inte sträcka dig mot himlen för att få en stjärna. I varje äpple som du frambragt finns en stjärna. Det gäller bara att du kommer ihåg att stjärnorna finns där, fast de inte syns. Du är full av stjärnor! Så är det också med oss människor. Vi bär alla en stjärna inom oss. En levande, osynlig stjärna, som vi må minnas.

Då kände den gamle trädgårdsmästaren hur ännu en suck drog igenom äppelträdets stam. Men den här gången var det en suck av lättnad.

När våren kom var trädet överhöljt av vitrosa doftande äppelblom. På sommaren var det fullt av små gröna kart. När hösten kom dignade det av röda blanka äpplen. Och under vinterns vila mindes äppelträdets gnistrande stjärnorna – inuti.